

„Kako naj pustim svojega moža, lepa moja zlata gospa?“ — „Žena gre za možem,“ se oglasio druge. — „Vi hočete ostati za vedno tam?“ je vprašala zardela Ada, samo da nekaj reče. Kot bi vedele vse te strogo zveste kmetice, da je ona ubegnila možu ...

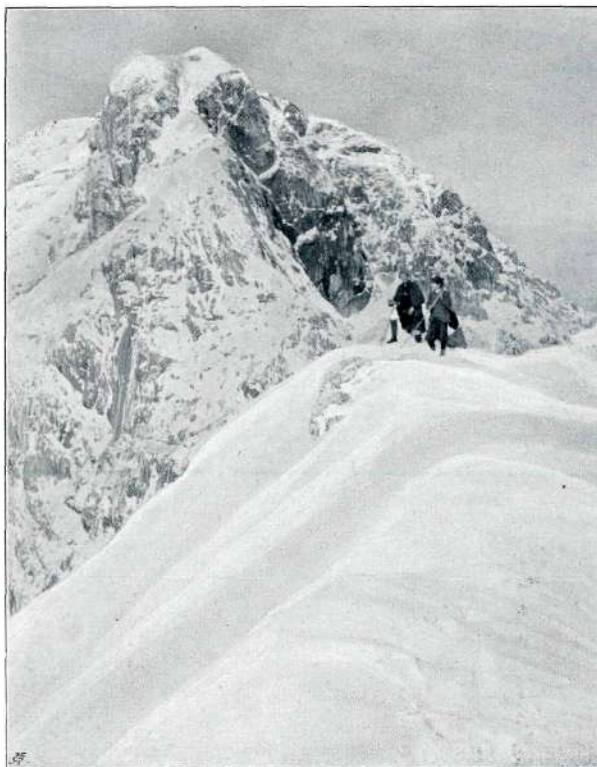
„Ne daj Bog tega!“ je dvignil roke mož otročničin. „Delali bomo trdo, da moremo čimprej nazaj. Ne kaznuj me Bog tako hudo, da ne bi več slišal domačega zvona ...“

„Domov, domov!“ so pritegnili, vzdihali vsi; globoka tuga jim je pila srce. Ada je segla s tresočo roko po možnjčku, dala otročnici za boljšo hrano. Med vzkliki hvaležnosti in blagoslovom uboge matere je hitela iz tesnega prostora. Dušilo jo je ... Domov! Domov! Tam je tisti, ki jo ljubi, znanci, prijatelji, materin grob, čast. A kako domov? Svetuj, pomagaj in reši, rojak kapitan! Ada se izpoveduje ... Naglo, odkrito razklada svoje prestopke. Resen poslušša Mato Dorič. Sad razmer, sodi, ni toliko pokvarjena kot lahkomišelna. Ko konča Ada in povese oči, jo vpraša kratko:

„Kje je sedaj vaš soprog?“

„V Genovi.“

„Dobro,“ vstane kapitan. „Za dva dni smo v New Yorku. Tam vas vedem v hotel Avstrija in brzojavim vašemu soprogu, da pridete s prvim parnikom, ki odpluje proti Genovi. Ne bojte se! Pišem mu, razložim. Vrnite se k možu, bodite mu dobra. Hoteli ste v svet ... Nerazumno dete! Zanašali ste se na svojo lepoto. Lepota žene je zvestoba. Stotine

NA POTU NA TRIGLAV 4. OKTOBRA 1909

lepih zavednih žensk umira po svetu v sramoti, kolne svojo nesrečno lepoto. Vi se vrnete in ob letu vas obiščem v domovini.“

„Da, v domovini!“ Ada se je blaženo nasmehljala. —

Moja pesem.

Zložil Anton Medved.

Ti se srdiš, mila devka,
da te ne preslavljam na papirji.
Moja pesem ni popevka,
da bi spremljal kdo jo na klavirji.

Moja pesem ni zgovorna,
kakor mehka duša kurtizana.
Klena, trda in osorna
mislim bolj, kot čuvstvom, je udana.

Brez osladnega pridevka
verno spremlja um srca izraz.
Vendar pomni, mila devka:
moj izraz še daleč ni — ves jaz.

